

Dievbērnība

4 Bet, kad laiks bija piepildījies, tad Dievs sūtīja Savu Dēlu, dzimušu no sievas, noliktu zem bauslības,

5 lai izpirktu tos, pār kuriem valdīja bauslība, ka mēs iegūtu bērnu tiesības.

6 Bet, ka jūs esat bērni, to ir Dievs apliecinājis, sūtīdams Sava Dēla Garu jūsu sirdīs, kas sauc: Aba, Tēvs!

7 Tātad tu vairs neesi kalps, bet bērns, bet, ja bērns, tad arī caur Dievu mantinieks.

Gal. 4: 4–7

Mīļā draudze!

Ir sācies pēcsvētku laiks. Mēs varam mazliet vēl padomāt par to, ko tad īsti nozīmē tas, ka Dievs ir sūtījis Savu Dēlu pie mums virs zemes. Paskatīsimies, kā apustulis Pāvils to skaidroja savā vēstulē galatiešiem. Viņš sāk ar to, ka apraksta laiku, kad Jēzus piedzima. Viņš nemin datumu, bet apraksta to kā laika pilnību. Tātad te ir runa par laika kvalitāti, nevis vienkārši kādu ciparu. Mēs paši kādreiz lietojam šo jēdzienu, sakot: "tas bija piepildīts laiks." Tātad intensīvi, jēgpilni pavadīts laiks pretstatā tam, kas ir tukša laika nosīšana. Jēzus piedzimšana ir laika pilnība, tas ir laika jēgas piepildījums, kad dievišķais ienāk mūsu pasaulē. Nav nekā augstāka par to. Tāpēc vien ir vērts svinēt Kristus piedzimšanu, jo tas atklāj arī mūsu dzīves jēgu.

Tad Pāvils raksturo, kā tas notika, ka Dievs sūtīja Savu Dēlu. Viņš dzima no sievas un dzima zem bauslības. Abas lietas nav minētas tāpat vien, bet tam ir tālāk ejoši mērķi. Tas, ka Jēzus piedzima no sievas, ir ar mērķi, lai visi cilvēki, kas tic Jēzum, saņemtu bērnu tiesības. Savukārt, tas, ka Jēzus piedzima zem bauslības, ir tāpēc, lai izpirktu tos, kas ir zem bauslības. Mēs varētu teikt, ka Jēzus nepiedzima tikai Sevis dēļ, bet lai kalpotu citiem ar visu Savu dzīvi. Ja gribi palīdzēt, tev ir vispirms jānoliecas līdz viņa līmenim. Tu nevari runāt no augšas, ar pārākuma sajūtu, bet tev ir jāpazemojas, lai vispār varētu saprast, kur otrs atrodas un lai arī otrs tev varētu saprast un pieņemt. No paša sākuma Jēzus pazemojas un kļūst mums līdzīgs.

Ko tas nozīmē – būt zem bauslības? Jēzus piedzima jūdu ģimenē. Jūdi nepilda tikai tos desmit baušļus, kurus mūsu baznīcā māca, bet viņi centās pildīt arī citas prasības, kas ir uzrakstītas piecās Mozus grāmatās. Bez tam arī vēl tos Mozus baušļus, kurus sākumā nepierakstīja, bet kas mutiski tika nodoti no paaudzes uz paaudzi. Viss kopā tie ir 613 baušļi. Praktiski visa dzīve tādā veidā tiek regulēta.

Apustulis Pāvils savu vēstuli nerakstīja jūdiem, bet kristiešiem, kas pirms tam bija pagāni. Un tomēr viņš saka, ka Kristus ir atpircis arī viņus, kas bija zem bauslības. Kā to saprast?

Mēs redzam, ka Pāvils uzskata, ka bauslība nav tikai saistīta ar jūdu reliģiju. Tā ir lieta, kas skar ikvienu cilvēku no pašas piedzimšanas. Mēs varētu teikt – tās ir prasības, kas mums tiek izvirzītas, tie ir spēki, kas pār mums valda. Gribi, vai negribi, bet tev ir jāiet uz bērnudārzu, uz skolu, uz darbu. Ja esmu labs un paklausīgs, es saņemu atzinību, pelnu naudu, taisu karjeru. Bet, ja esmu spītīgs un nepaklausīgs, es saņemu sodu. Tāda ir lietu kārtība.

Problēmas sākas tad, kad vairs nevaram izpildīt tās prasības. Cik daudzi cilvēki arī mūsdienās cieš no vainas sajūtas, ka nevar dot to, kas bērniem būtu vajadzīgs, cik daudziem ir visādi mazvērtības kompleksi tāpēc, ka nespēj izpildīt tās prasības, kuras izvirza reklāmas, žurnāli, mediji.

Pāvils saka, ka Kristus ir nācis, lai mūs atpirktu no šīs bauslības kundzības. Viņš piedzima, dzīvoja un mira par mums, lai apliecinātu Dieva mīlestību bez priekšnosacījumiem, bez tā, ka mums visu laiku būtu jāpierāda, ka esam cienīgi saņemt Dieva mīlestību. Pāvils saka, ka mēs caur Kristu iegūstam dēla tiesības, ka tiekam adoptēti kā Dieva dēli.

Te ir vērts apstāties un mazliet vairāk iedziļināties, lai saprastu, ko Pāvils ar to domā.

Jūs varbūt dzirdējāt ziņas, ka Krievijas prezidents Vladimirs Putins nupat parakstīja likumu, kas aizliedz ārzemniekiem adoptēt bērnus no Krievijas. Izklausās ļoti cēli un patriotiski, ja tikai tas, pēc daudzu novērotāju domām, nebūtu vienkāršs atriebības gājiens pret amerikāņiem, kas visvairāk adoptē krievu bērnus, bet kas ir krituši nežēlastībā ar to, ka ASV vairs neļauj ieceļot savā valstī tām Krievijas amatpersonām, kas ir atbildīgas par Krievijas pretkorupcijas apkarotāja Magnicka vajāšanu un nāvi. Nav dzirdēts, ka pašu bērnu liktenis un dzīves apstākļi V. Putinu jebkad būtu interesējuši.

Kā bija agrāk? Interesanti, ka Vecajā Derībā vispār nav tāda vārda, kas apzīmētu adopciju. Vecās Derības laikā tāda lieta vienkārši nebija aktuāla, jo pastāvēja daudzsievība. Ja māte nomira, tad bērnu audzināja cita vīra sieva. Ja tēvs nomira, tad kāds tēva brālis apprecēja atraitni un bērns nonāca viņa uzraudzībā.

Pie romiešiem adopcija bija ļoti svarīga lieta, jo tā nodrošināja īpašumu un mantojuma nodošanu nākamajai paaudzei. Ja ģimenē nebija dēlu, tad vajadzēja kādu zēnu adoptēt, lai būtu mantinieks. Meitenes tajā laikā neadoptēja, jo tās neskaitījās kā vienlīdzīgas būtnes, salīdzinot ar zēniem. Mūsu Bībeles tulkotājs cenšas to nolīdzināt, tulkojot to vispārīgi kā bērnu tiesības, bet īstenībā te ir runa tikai par dēla tiesībām uz mantojumu. Tātad arī šeit par nekādu cilvēcību nevar būt runas. Ja tēvs adoptēja kādu dēlu, tad viņam bija totāla vara pār viņa dzīvi līdz brīdim, kad pats nomira.

Pāvils, būdams Romas pilsonis, cenšas ar adopcijas piemēru izskaidrot to, ka ir notikusi varas maiņa mūsu dzīvē. Būdams kristietis, tu vairs neesi verga stāvoklī, bet esi pakļauts Tēvam, kas tevi ir izredzējis un pieņēmis par Savu mantinieku. Tev vēl ir jādzīvo ar visādiem ierobežojumiem, bet tie vairs nevar valdīt pār tevi. Mēs mantojam mūžīgo dzīvību, grēku piedošanu, brīvību Garā. Mums vairs nav jāskrien caur šo dzīvi ar sakostiem zobiem, pastāvīgā kaujas gatavībā, vienmēr sasprindzināti līdz pēdējam, jo mēs dzīvojam no Dieva žēlastības, kas mums vienkārši tiek uzdāvināta un ko saņemam kristībās caur ticību Jēzum.

Es jums gribu izstāstīt par vienu notikumu, kas to brīnišķīgi parāda. Jūs zināt, ka ir tāda lieta kā paraolimpiskās spēles, kur piedalās vislabākie sportisti ar īpašām vajadzībām no visas pasaules. Pirms daudziem gadiem Sietlas paraolimpiskajās spēlēs notika 100 jardu skriešanas sacensības. Pie starta līnijas bija nostājušies deviņi dalībnieki, visi ar fiziskiem vai garīgiem traucējumiem. Kad noskanēja pistoles šāviens, visi sāka sacīkstes. Visi, izņemot vienu zēnu, kas bija zaudējis līdzsvaru un pakritis. Skaļā balsī viņš sāka raudāt. Pārējie astoņi dzirdēja viņa raudāšanu. Tie palēnināja savu tempu, un tad viņi visi apgriezās un nāca atpakaļ. Ikviens no viņiem. Viena meitene ar dauna sindromu noliecās un iedeva viņam buču, sakot: "*Tas tev palīdzēs.*" Tad viņi visi uzlika viens otram roku uz pleciem un kopā aizgāja līdz finiša līnijai. Visi skatītāji stadionā piecēlās un aplaudēja ilgāk par 10 minūtēm.

Tik tiešām, ir citas vērtības nekā gods un slava!

Mēs taču visi esam Dieva bērni un varam dzīvot draudzībā ar līdzjūtību un mīlestību. Āmen!